

Chú Bò Tìm Bạn

Mặt trời rúc bụi tre
Buổi chiều về nghe mát
Bò ra sông uống nước
Thấy bóng mình, ngỡ ai
Bò chào: - "Kìa anh bạn!
Lại gặp anh ở đây!"

Nước đang nằm nhìn mây
Nghe bò, cười nhoẻn miệng
Bóng bò chợt tan biến
Bò tưởng bạn đi đâu
Cứ ngoái trước nhìn sau
"Ậm ò" tìm gọi mãi...

ác giả: **Phạm Hồ.**

Anh em mèo trắng
Vác giỏ đi câu
Em ngồi bờ ao
Anh ra sông cái
Hiu hiu gió thổi
Buồn ngủ quá chừng
Mèo anh ngả lưng
Ngủ luôn một giấc
Lòng riêng thầm chắc
Đã có em rồi
Mèo em đang ngồi

MÈO ĐI CÂU CÁ

Thấy bầy thỏ bạn.
Đùa chơi múa lượn
Vui quá là vui
Mèo nghĩ: ồ thôi
Anh câu cũng đủ.
Nghĩ rồi hờn hờ
Nhập bọn vui chơi
Lúc ông mặt trời
Xuống núi đi ngủ
Đuôi mèo hối hả.
Quay về lều gianh
Giỏ em , giỏ anh
Không con cá nhỏ
Cả hai nhăn nhó
Cùng khóc meo meo.

Mười quả trứng tròn

Mười quả trứng tròn
Mẹ gà ấp ủ
Mười chú gà con
Hôm nay ra đủ

Lông trắng, lòng đỏ,
Thành mỏ, thành chân
Cái mỏ tí hon
Cái chân bé xíu

Lông vàng mát dịu
Mắt đen sáng ngời
Ơi chú gà ơi!
Ta yêu chú lắm

Phần 1

CÁ NGỦ Ở ĐÂU

Đêm hè lạnh gió

Ơi chú cá nhỏ

Cá ngủ ở đâu ?

Con chó về nhà

Chim bay về tổ

Chuột nằm trong ổ

Cóc nhảy về hang

Sông nước lan tràn

Xây sao được tổ

Ơi chú cá nhỏ

Đêm hè lạnh gió

Cá ngủ ở đâu ?

CON CUA

Con cua mà có hai càng
Đầu, tai không có bò ngang cả đời
Con cá mà có cái đuôi
Hai vây ve vẩy nó bơi rất tài
Con rùa mà có cái mai
Cái cổ thụt ngắn, thụt dài vào ra
Con voi mà có hai ngà
Cái vòi nó cuốn đổ nhà, đổ cây
Con chim mà có cánh bay
Bay cùng Nam, Bắc, Đông, Tây tỏ tường.

Con kiến

Con kiến mà leo cành đa
Leo phải cành cộc
Leo ra leo vào
Con kiến mà leo cành đào
Leo phải cành cộc
Leo vào leo ra

Ong và bướm

Con bướm trắng
Lượn vườn hồng
Gặp con ong
Đang bay vội
Bướm liền hỏi
Rủ đi chơi
Ong trả lời
Tôi còn bận
Mẹ tôi dặn
Đi chơi rong
Mẹ không thích

ĐỒNG GIAO

CON CÔNG HAY MÚA

Con công hay múa
Nó múa làm sao
Nó rụt cổ vào
Nó xòe cánh ra
Nó đổ cánh đa
Nó kêu vít vít
Nó đổ cánh mít
Nó kêu vẹt chề,
Nó đổ cánh tre
Nó kêu bẻ muống,
Nó đổ dưới ruộng
Nó kêu tầm vông,
Con công hay múa...

A vibrant, cartoon-style illustration. In the foreground, a blue elephant with large ears and a trunk is smiling. A yellow duck is perched on its back. The background features rolling green hills, dark blue mountains, and a bright blue sky with white clouds and birds. The text is positioned on the right side of the image.

Con vỏi, con voi
Cái vòi đi trước
Hai chân trước đi trước
Hai chân sau đi sau
Còn cái đuôi
Đi sau rốt
Tôi xin kể nốt
Câu chuyện con voi

TRUYỆN: CHÚ THỎ THÔNG MINH

Trong khu rừng nọ có một chú Thỏ con thông minh sống cùng mẹ. Ngày ngày, Thỏ con thường tung tăng chạy ra bờ sông uống nước. Trước khi đi, bao giờ Thỏ mẹ cũng nhắc:

– Con phải cẩn thận nhé vì Cáo cũng hay ra sông dạo chơi lắm đấy!

Một ngày nọ, vừa mới cúi xuống uống no bụng nước, Thỏ con ngẩng bất ngờ thấy Cáo đang đứng gần mình và tỏ ra thân thiện:

– Chào Thỏ con, lên lưng anh cũng vào rừng hái nấm và hoa nào!

Thỏ con chân chừ nhìn Cáo. Chợt nhớ lời mẹ dặn, Thỏ con nhanh trí giả vờ hào hứng đáp lời:

– Ôi thế thì thích quá anh Cáo ơi, chờ em về nhà lấy mũ đội che nắng đã nhé!

Nói rồi Thỏ con nhanh nhẹn chạy ù về nhà. Thỏ con kể lại câu chuyện gặp Cáo cho mẹ nghe. Thỏ mẹ ôm Thỏ con vào lòng, khen con thông minh và nhanh trí.

Trong lúc ấy, ở ngoài bờ sông, con Cáo gian ác và ngờ nghệch cứ đứng chờ mãi, chờ mãi mà không thấy Thỏ con trở lại. Cuối cùng, khi ông mặt trời đã đi ngủ, nó không thể chờ được nữa nên đành ôm cái bụng đói meo lủi thùi đi về rừng.

TRUYỆN: RÔ CON LÊN BỜ

Trăng thu sáng vàng vạc, Cá Rô bố, Cá Rô mẹ, mê mãi ngắm ánh trăng tròn vành vạch in dưới đáy hồ nước trong veo. Cá Rô con thấy trên bờ các bạn ếch đánh trống rước đèn vui quá, muốn lên chơi mà nhảy mãi không lên được. Cá Rô con liền nhờ bác Cua Kềnh:

- Bác Cua Kềnh ơi! Bác cho Cá Rô con lên bờ chơi với. Bác Cua Kềnh trả lời:

- Cá Rô con ơi, họ hàng cua chỉ biết bò ngang, không bò dọc lên bờ được đâu.

Cá Rô con lại nhờ bạn Ếch Xanh :

- Ếch Xanh ơi, cũng Cá Rô con lên bờ chơi với.

Ếch Xanh rất nhiệt tình nhưng vì Ếch Xanh nhỏ quá, không cũng nổi Cá Rô con. Cá Rô con thơ thẩn đến sát bờ. May quá có một chú rùa đang thò đầu ra ngắm trăng Cá Rô con liền đèn nhờ bạn Rùa:

- Bạn Rùa ơi, bạn Rùa ơi! Cũng Cá Rô con lên bờ chơi với.

Rùa con liền đồng ý.

Cũng bạn trên lưng, Rùa con ị ạch ị ạch từng bước mãi mới đến được tới bờ. Cá Rô con được lên bờ rất vui sướng.

Đi được một lát, cá rô con thấy hoa mắt, chóng mặt, ngã lăn xuống đất. Rùa con sợ quá kêu toáng lên:

- Mẹ ơi, mẹ ơi!

Mẹ Rùa đang ở gần đó chạy vội lại.

- Ôi, con của mẹ không hiểu gì cả. Họ nhà Rùa thở bằng phổi, họ nhà cá thở bằng mang, không lên bờ được đâu. Con hãy mau đưa Cá Rô con về kéo nguy mất.

Nghe lời mẹ, Rùa con gắng hết sức đưa Cá Rô con trở về, chẳng mấy chốc đã về đến bờ hồ. Cả hai nhảy tồm xuống nước. Cá Rô con hóp hóp cái miệng tròn hoe rồi tung tăng bơi đến ngắm trăng cùng bố mẹ.

TRUYỆN: RÙA CON TÌM NHÀ

Có một chú Rùa con mới nở được mấy ngày đã vội vàng đi tìm nhà của mình.

Thấy tổ ong trên cây ngô đó là nhà của mình, Rùa con vươn cổ lên hỏi:

– Có phải nhà của tôi đây không?

Nhưng đàn ong bay tủa ra làm Rùa con sợ quá, thụt cổ vào mai nằm im.

Sau đó, Rùa bò tới chân một bức tường. Thấy hang chuột. Rùa định chui vào thì một chú chuột ngăn lại:

– Đây là nhà của chúng tôi, không phải nhà của bạn đâu, Rùa ạ!

Trông thấy dòng sông nhỏ, Rùa nghĩ: “Có lẽ nhà mình ở dưới nước”. Thế là Rùa nhảy xuống sông. Bơi được một quãng ngắn, Rùa con đã mệt đứt cả hơi, đành bò lên bờ. Gặp ốc Sên, Rùa lại hỏi:

– Bạn có biết nhà của tớ ở đâu không?

Ốc Sên cười, nói:

– Bạn hãy nhìn tớ đây rồi hãy nhìn lại lưng mình mà xem.

Bấy giờ Rùa con mới quay đầu lại nhìn lưng mình. Nó tủm tỉm cười và nói với ốc Sên:

– Cảm ơn bạn nhé! Nhờ có bạn mà tớ đã tìm được nhà của mình rồi.

TRUYỆN: NHÍM CON KẾT BẠN

Trong một khu rừng nọ có một chú Nhím chỉ sống một mình, rất nhút nhát nên chú không quen biết bất kì một con vật nào khác sống trong rừng.

Vào một buổi sáng đẹp trời, nhím con đi kiếm quả để ăn. Bỗng một chú Sóc nhảy tới và nói:

– Chào bạn! Tôi rất vui sướng được gặp bạn.

Nhím con bối rối nhìn Sóc, rồi quay đầu chạy chôn vào một bụi cây. Nó cuộn tròn người lại mà vẫn run vì sợ.

Ngày tháng trôi qua, những chiếc lá trên cây bắt đầu chuyển màu và rụng xuống. Nhím con quyết định phải mau chóng tìm một nơi an toàn và ấm áp để trú đông.

Trời ngày càng lạnh hơn. Một hôm nhím con đang đi tìm nơi trú đông thì trời đổ mưa. Nhím sợ hãi cầm đầu chạy.

Bỗng nó lao vào một đồng lá. Nó chợt nhận ra sau đồng lá là một cái hang “Chào bạn!”. Một giọng ngái ngủ của một chú nhím khác cất lên. Nhím con vô cùng ngạc nhiên.

Sau khi trấn tĩnh lại. Nhím con bẽn lễn hỏi:

– Tên bạn là gì?

– Tôi là Nhím Nhí.

Nhím con run run nói: “Tôi xin lỗi bạn, tôi không biết đây là nhà bạn của bạn”.

Nhím nhí nói: “Không có hề gì. Thế bạn đã có nhà trú đông chưa? Tôi muốn mời bạn ở lại bởi tôi qua mùa đông. Tôi ở đây một mình buồn lắm.

Nhím con rụt rè nhận lời và cảm ơn lòng tốt của bạn. Cả hai thu dọn và trang trí chỗ ở gọn đẹp.

Chúng rất vui vì không phải sống một mình trong mùa đông gió lạnh.

TRUYỆN: HƯƠNG CON BIẾT NHẬN LỖI

Một chú Hương con có bộ lông óng mượt lại điểm những đốm trắng như sao. Chú đang tha thân trên đồi tìm lá non. Bỗng nó gặp một chú bò có bộ lông vàng óng. Hương con nhìn bò và chào: “Chào chị Hương”. Bò đáp: “Tôi không phải là Hương. Tôi là Bò”.

Hương con cãi: “Chị có lông màu vàng, có đuôi, bốn chân và sừng trên đầu thì chị phải là hương chứ!”

Bò nói: “Mẹ tôi là Bò. Chúng tôi cho con người sữa ngọt và kêu ùm...bò, ùm...bò. Thế thì tôi là con bò”.

Hương con vẫn bướng bỉnh: “Thì chị là một con heo sữa chứ sao. Tôi cũng có thể kêu được như chị”.

Rồi nó há miệng cố hết sức mà vẫn không phát ra được tiếng “ùm...bò”.

Bò vẫn nhẹ nhàng: “Tôi không phải là Hương! Hãy hỏi anh bạn Dê mà xem, anh biết tôi là ai!”.

Dê con mắt nhìn Bò và áp ứng: “A...à chị có đuôi, có bốn chân và cặp sừng giống tôi. Thế thì chị là dê rồi!”.

Hương hét lên: “Chị ấy là Hương, anh bạn cũng là Hương, cả ba chúng ta đều là Hương”.

Bò và Dê không chịu thua Hương. Chúng cãi nhau inh ỏi.

Một chú ngựa đang gặm cỏ gần đấy nghe tiếng la hét âm ỉ liền phi đến xem chuyện gì xảy ra.

Ngựa nhìn những người bạn bốn chân, có cặp sừng trên đầu đang tranh cãi không ai chịu ai. Cả ba đều nhờ ngựa phân xử xem ai đúng ai sai.

Ngựa rung bờm rồi rủ cả ba đi ra suối uống nước cho đỡ khát.

Dòng suối trong xanh mát rượi. Hương, Bò, Dê thi nhau uống nước cho đỡ khát. Ngựa tha thân gặm cỏ bên bờ suối.

Chợt Hương nhìn bóng mình trong dòng nước trong xanh và mỉm cười, chà hai bạn kia trông có giống mình đâu nhỉ? Họ có sừng và bốn chân, họ vẫn không phải là Hương”.

Dê cũng soi mình xuống dòng suối và reo to: “Hai bạn không hoàn toàn giống tôi đâu. Các bạn không phải là Dê”.

Nghe tiếng reo của Dê, Bò liền ôn tồn: “Tôi không phải là Hương hay Dê. Tôi là một con Bò cái. Các bạn đều lầm lẫn”. Hương con ngượng nghịu: “Xin lỗi bạn bè, tôi đã lầm lẫn!”.

TRUYỆN: CÁO, THỎ VÀ GÀ TRỐNG

Ngày xưa ngày xưa trong khu rừng nọ có một con Cáo và một con Thỏ. Cáo có một ngôi nhà bằng băng, còn Thỏ có một ngôi nhà bằng gỗ. Mùa xuân đến, nhà Cáo tan ra thành nước, còn nhà Thỏ vẫn nguyên vẹn.

Cáo xin sang nhà Thỏ sưởi nhờ rồi đuổi luôn Thỏ ra ngoài. Thỏ vừa đi vừa khóc.

Một lát sau Thỏ gặp bầy Chó. Bầy Chó hỏi Thỏ: Tại sao Thỏ khóc?

– Làm sao mà tôi không khóc được? Tôi có một ngôi nhà bằng gỗ, còn Cáo có một ngôi nhà bằng băng. Mùa xuân đến nhà Cáo tan ra thành nước, Cáo xin sang nhà tôi sưởi nhờ rồi đuổi luôn tôi ra khỏi nhà. Hu, hu...

– Thỏ ơi, đừng khóc nữa – Bầy chó an ủi Thỏ – Chúng ta sẽ đuổi được Cáo đi, bầy Chó cùng Thỏ đi về nhà Thỏ. Bầy Chó nói: Gâu! Gâu! Gâu! Cáo cút ngay đi!

Cáo ngồi trên bệ lò sưởi nói vọng ra: Ta mà nhảy ra thì chúng mày tan xác!

Bầy Chó sợ quá chạy mất. Thỏ ngồi dưới bụi cây và khóc. Một con Gấu đi qua, Gấu hỏi: Tại sao Thỏ khóc?

– Làm sao mà tôi không khóc được? Tôi có một ngôi nhà bằng gỗ, còn Cáo có một ngôi nhà bằng băng. Mùa xuân đến, nhà Cáo tan ra thành nước, Cáo xin sang nhà tôi sưởi nhờ rồi đuổi luôn tôi ra khỏi nhà. Huuuu

– Thỏ ơi đừng khóc nữa? Gấu nói – Ta sẽ đuổi được Cáo đi!

– Không! Bác Gấu ơi, Bác không đuổi được đâu. Chó đuổi mãi không được thì bác đuổi làm sao được?

– Đuổi được chứ! Gấu nói giọng cương quyết. Gấu và Thỏ về đến nhà Thỏ, Gấu gầm lên : Cáo cút ngay!

Cáo ngồi trên bệ lò sưởi nói vọng ra:

- Ta mà nhảy ra thì chúng mày tan xác! Gấu sợ quá chạy mất. Thỏ lại ngồi dưới bụi cây và khóc. Một con gà trống màu đỏ đi qua, vai vác một cái hái. Gà trống thấy Thỏ khóc, bèn hỏi: Tại sao Thỏ khóc?

– Làm sao tôi không khóc được? Tôi có một ngôi nhà bằng gỗ, còn Cáo có một ngôi nhà bằng băng. Mùa xuân đến nhà Cáo tan thành nước, Cáo xin sang nhà tôi sưởi nhờ rồi đuổi luôn tôi ra khỏi nhà. Hu, hu, hu...

– Ta về nhà đi, tôi sẽ đuổi được Cáo.

– Không! Anh không đuổi được đâu. Chó đuổi mãi không được, Gấu đuổi mãi không được thì anh đuổi làm sao được! Thế mà tôi đuổi được đấy, nào đi! Gà trống và Thỏ cùng về nhà Thỏ. Gà trống cất tiếng hát:

Cúc cù cu

Ta vác hái trên vai

Đi tìm cáo gian ác

Cáo ở đâu ra ngay !

Cáo sợ quá bảo:

– Tôi đang mặc quần áo.

Gà trống lại hát:

Cúc cù cu

Ta vác hái trên vai

Đi tìm cáo gian ác

Cáo ở đâu ra ngay!

Cáo nói:

– Cho..cho tôi mặc áo bông đã!

Lần này thì gà quát lên:

Cúc cù cu

Ta vác hái trên vai

Đi tìm cáo gian ác

Cáo ở đâu ra ngay!

Cáo từ trong nhà gỗ nhảy vọt ra, chạy biến vào rừng. Từ đó, Thỏ lại được sống trong ngôi nhà của mình. Và Gà trống trở thành bạn thân thiết của Thỏ.

TRUYỆN: BÁC GẤU ĐEN VÀ HAI CHÚ THỎ

Trời mưa to như trút nước. Gió thổi ào ào... bẻ gãy cả cành cây. Gấu Đen đi chơi về bị ướt lướt thướt, nước mưa chảy ròng ròng xuống mặt Gấu. Gấu chạy mãi, chạy mãi trong rừng để tìm chỗ trú nhờ. Mai quá nhà của Thỏ Nâu đây rồi ! Cốc. cốc. cốc.

Thỏ Nâu đang ngủ liền tỉnh dậy, gắt gỏng hỏi: Ai đấy ?

Bác Gấu Đen đây ! Mưa to quá, cho bác trú nhờ một đêm. Thỏ Nâu không mở cửa, nó cào nhàu:

– Không trú nhờ được đâu. Bác to quá, bác làm đổ nhà của cháu mất ! Gấu đen van nài :

– Bác không làm đổ nhà đâu. Bác vào rất nhẹ nhàng thôi !

– Nhẹ cũng đổ, không nhẹ cũng đổ : Bác đi đi ! Thỏ Nâu vẫn nằm trong nhà nói vọng ra, nó nhất định không ra mở cửa. Gấu Đen buồn rầu. Nước mưa chảy ròng ròng xuống cổ Gấu Đen. Gấu Đen đi mãi, đi mãi, vừa mệt vừa rét. Bỗng nhiên Gấu Đen nhìn thấy có một ngôi nhà. Trong nhà thấp đèn sáng trưng. Có tiếng Thỏ Trắng khe khẽ hát “Là lá la...”. Gấu Đen lại gần và rụt rè gõ cửa :

– Cốc; cốc; cốc.

– Ai đấy ?

– Bác Gấu Đen đây ! Cho bác vào trú nhờ có được không ? Thỏ Trắng bước ra mở cửa.

– Ô ! Chào Bác Gấu Đen, mời bác vào đây, bác ướt hết rồi !

Thỏ Trắng dắt bác Gấu Đen vào nhà, kéo ghế mời bác ngồi trước bếp lò. Gấu Đen hơi người một lúc, nước mưa trên mặt cũng khô, trên cổ cũng khô.

Trong khi bác Gấu Đen sưởi ấm. Thỏ Trắng bung ra một đĩa bánh mời bác Gấu Đen ăn. Gấu Đen cảm động nói :

-Cảm ơn Thỏ Trắng.

Gấu Đen ăn xong, Thỏ Trắng và bác Gấu Đen cùng đi ngủ.

Nửa đêm bão nổi lên ầm ầm cành cây kêu rảng rặc. Có tiếng đập cửa thình thình :

– Bạn Thỏ Trắng ơi ! Cho tôi vào trú nhờ với, nhà của tôi đổ mất rồi !

Gấu Đen vội choàng dậy, chạy ra mở cửa. Thỏ Nâu vừa khóc vừa kể với bác Gấu Đen và Thỏ Trắng.

– Hu, hu, hu, nhà bị đổ mất rồi. Làm thế nào bây giờ ! Gấu Đen kéo Thỏ Nâu đến bên đồng lửa an ủi Thỏ Nâu:

– Cháu sưởi cho ấm người đi ! Nhà bị đổ à ? Lo gì. Sáng mai bác sẽ làm lại nhà cho cháu. Thỏ Trắng cũng nói :

– Bạn đừng lo. Sáng mai tôi cũng sẽ giúp bạn làm lại nhà !

– Thỏ Nâu sưởi một lúc, nước mưa trên người đã khô. Lúc này Thỏ Nâu mới ân hận là đã đuổi bác Gấu Đen. Thỏ Nâu ngập ngừng định xin lỗi bác Gấu.

– Thỏ Nâu đừng buồn bác không giận cháu đâu. Thôi bác cháu ta đi ngủ kéo khuya quá rồi !

Đêm hôm ấy, Thỏ Nâu và Thỏ Trắng ôm bác Gấu Đen ngủ ngon lành.

TRUYỆN: CHÚ GÀ TRỐNG KIÊU CĂNG

Gà Trống Non có một bộ lông đẹp tuyệt vời. Lông đuôi của nó óng mượt, nhiều màu sắc, trông xa cứ ngỡ đuôi công. Còn tiếng gáy của Gà Trống Non thì vừa đồng đặc, vừa âm vang.

Gà Trống Non hãnh diện về bộ lông và tiếng gáy của nó lắm, vì thế nó sinh ra kiêu căng, coi thường Gà Tồ và Mèo Vàng. Suốt ngày nó ưỡn ngực dạo chơi quanh sân, chẳng thèm ngó ngang đến các bạn.

Một hôm, Gà Trống Non khoe với Gà Tồ và Mèo Vàng rằng chính tiếng gáy của nó làm cho Mặt Trời tỉnh giấc.

Gà Tồ và Mèo Vàng liền cãi lại, nói rằng điều đó là không đúng. Gà Trống Non chẳng thèm nghe Mèo Vàng nói liền bỏ ra sân chơi.

Sáng hôm sau, sau khi đồng đặc cất tiếng gáy “Ồ ó o...”. Gà Trống Non để ý ngắm xung quanh.

Quả đúng thế, nghe tiếng của nó mọi người bắt đầu tỉnh dậy. Chim chích chòe hót véo von trên ngọn tre. Trâu kèn cộ đôi sừng dài nghều lộc cộc vào cột chuồng. Mèo Vàng vươn vai và lấy chân rửa mặt.

Cả ông Mặt Trời cũng ló đầu ra khỏi tấm rèm mây hung hung đỏ, gương mặt hồng hào và tròn trịa. Gà Trống Non có cảm tưởng như ông Mặt Trời đang mỉm cười với nó.

Gà Trống Non hí hửng chạy tới chỗ Gà Tồ và Mèo Vàng, nó hét lên rằng chính mình đã gọi Mặt Trời và mọi người thức dậy.

Gà Tồ, Mèo Vàng quay mặt đi, không thèm tiếp lời Gà Trống Non. Gà Trống Non tức lắm, mặt nó đỏ lên nhưng vẫn cố cãi lại.

Gà Tồ bảo Gà Trống Non ngày mai thử không gáy thì biết ngay đó có phải là sự thật không. Nói xong, Gà Tồ bỏ đi chỗ khác chơi.

Suốt đêm hôm ấy, Gà Trống Non trằn trọc mãi, ám ức không hiểu vì sao chẳng ai tin lời nó. Mãi tới lúc gần sáng nó mới chợp mắt được.

Khi tỉnh dậy, nó thấy chuồng gà đã vắng tanh vắng ngắt từ bao giờ. Ngoài vườn, Gà Tồ, Mèo Vàng đang dạo chơi.

Phía trên rặng tre, Mặt Trời đang le lói. Mọi việc vẫn diễn ra bình thường mặc dù không có tiếng gáy của Gà Trống Non.

Vậy là anh chàng Gà Trống Non có một bài học ý nghĩa đúng không các em? Bạn ấy sẽ không bao giờ kiêu căng, cho mình là giỏi nhất nữa đâu.